

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoCsp/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3519202574
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3519202574.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyho a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: E.a, nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A. XXX, o zaplatenie 2.614,39 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 26. novembra 2020, č.k. 9Csp/49/2019-88, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e .
II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.776,10 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 30.1.2017 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36 %.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia 2.614,39 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že so žalovaným uzavrel dňa 4.9.2015 zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol jeho právny predchodca žalovanému celkovú sumu 2.500 eur. Podľa tejto zmluvy mal žalovaný splácať pôžičku v pravidelných 60 mesačných splátkach po 77,10 eur, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 4.626 eur. Uhradil iba 723,90 eur. Keďže žalovaný porušil svoju povinnosť splácať pôžičku, listom zo dňa 26.11.2016 vyzval žalovaného k úhrade splátok s upozornením, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej platby, bude oprávnený úver zosplatiť. Keďže žalovaný ani v dodatočnej poskytnutej lehote dlžné splátky neuhradil, dňa 19.1.2017 úver zosplatiť. K podaniu žaloby žalovaný dlžné splátky neuhradil.

3. Súd prvej inštancie dokazovaním zistil, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je zmluvou, na ktorú je potrebné aplikovať režim spotrebiteľských zmlúv. Preto táto zmluva podľa súdu prvej inštancie podlieha kontrole z hľadiska neprijateľnosti zmluvných podmienok a z hľadiska iných ustanovení na ochranu spotrebiteľa.

4. Súd prvej inštancie preskúmal dohodnuté úroky z úveru a zistil, že sú v hrubom rozpore s dobrými mravmi, nakoľko podľa zverejnených priemerných úrokových sadzieb na webovom sídle Národnej banky Slovenska poskytnutých pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období (t.j. ku dňu 4.9.2015, kedy bola uzavretá zmluva) v kategórii Nové úvery pre domácnosti, pri

spotrebiteľských úveroch so splatnosťou 1-5 rokov mala úroková sadzba hodnotu 10,43 % ročne. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 27 %, čo je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Preto súd prvej inštancie považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú. Pokiaľ sú úroky neplatné, nemožno ich ďalej moderovať a tým sa poskytnuté úvery stávajú bezúročné a bez poplatkové.

5. Žalobcovi ako právnenému nástupcovi veriteľa preto vzniklo právo iba na zaplatenie nevratných finančných prostriedkov poskytnutých žalovanému. Právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému sumu 2.500 eur, z ktorej mu žalovaný vrátil sumu 723,90 eur. Súd prvej inštancie preto žalovaného zaviazal k zaplateniu zostávajúcej sumy 1.776,10 eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

6. Žalobca v konaní preukázal, že žalovaného vyzýval na zaplatenie všetkých splátok jednorazovo výzvou, ktorú žalovaný prevzal dňa 7.12.2016. Vo výzve žiadal zaplatenie celej sumy do 5.1.2017 s tým, že ak nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 09/2016, bude oprávnený úver zosplatiť. Ak do tohto obdobia žalovaný dlžnú sumu neuhradil, dostal sa do omeškania a je povinný platiť aj úroky z omeškania. Súd prvej inštancie tak žalovaného zaviazal aj k zaplateniu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

8. V zákonnej lehote sa proti tomuto rozsudku odvolal žalovaný.

9. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal aktívnou vecnou legitimitáciu žalobcu. Inak by zistil, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný.

10. Žalovaný mal za to, že žalobca nesplnil podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle §§ 53 ods. 9 a 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko nepredložil doručku k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru preto nemôže spôsobiť žiadne právne následky, pretože žalobca nepredložil doručku k tomuto oznámeniu. Keďže žalobca nepredložil listinný dôkaz, že sa oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 24.1.2017 dostalo do jeho dispozičnej sféry, žalobca nepreukázal, že mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle, a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

11. Ďalej žalovaný konštatoval, že ide o úver poskytnutý bankou. Žalobca bol tak povinný preukázať splnenie podmienok aktívnej legitimitácie, vrátane toho, či bola na neho pohľadávka platne postúpená podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej ako „zákon o bankách“).

12. Následne žalovaný upozornil, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne dva úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Keďže žalobca nepreukázal žiadne doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti do jeho dispozičnej sféry pred doručením žalobného návrhu, neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky.

13. Napokon žalovaný namietal, že rozsudkom bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Nakoľko nedošlo k platnému zosplateniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie údajne vzniknutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto neplatným právnym úkonom, dôsledkom čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitímovaným v prebiehajúcom spore. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 3.6.2018, sp. zn. 10Co/84/2018.

14. Na tomto základe žalovaný žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

15. K odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

16. S napadnutým rozsudkom sa stotožnil. Zároveň oznámil, že dňa 15.12.2020 žalovaný požiadal o splátkový kalendár, ktorému vyhovel. Z takéhoto konania žalovaného jasne vyplýva, že si je vedomý svojho dlhu. Vzhľadom na to sa žalobcovi nejaví ako dôvodné podanie jeho odvolania.

17. Odvolaciemu súdu žalobca navrhol, aby napadnutý rozsudok potvrdil z dôvodu vecnej správnosti.

18. V replike žalovaný namietal, že nepodpísal žiaden splátkový kalendár.

19. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

20. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. odvolaním napadnutý nebol, preto je právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

21. Žalovaný v odvolaní namietal, že žalobca nesplnil podmienky na platné mimoriadne zosplatenie úveru v zmysle §§ 53 ods. 9 a 565 Občianskeho zákonníka.

22. S týmto názorom žalovaného sa odvolací súd nestotožňuje. Súd prvej inštancie totiž dokazovaním zistil, že žalobca úver zosplatnil pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.9.2016. Právo zosplatniť úver mohol veriteľ v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, t.j. v tomto prípade najskôr dňa 21.12.2016. Žalobca však úver zosplatnil až dňa 19.1.2017. Záonné podmienky na mimoriadne zosplatenie tak žalobca splnil.

23. Žalovaný ďalej odvolaním spochybňoval, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti mu bolo doručené.

24. Ani s týmto argumentom sa nemožno stotožniť. Doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalobca preukazoval doručenkou (č.l. 78). Z predloženej doručenky vyplýva, že žalovaný svojim podpisom potvrdil prevzatie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Žalovaný v konaní účinne nespochybnil, že právny predchodca žalobcu mu touto zásielkou nedoručil práve oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti; iný záver však napokon ani zo spisu neplynie (nakoľko právny predchodca úver predčasne zosplatnil dňa 19.1.2017 a žalovaný následne prevzal zásielku od právneho predchodcu žalobcu dňa 2.2.2017, pričom do úvahy neprichádza doručovanie inej listiny).

25. Odvolaním žalovaný naostatok nesúhlasil s právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Žalovaný sa domnieval, že žalobcovi nesvedčí aktívna vecná legitímácia z dôvodu, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

26. Podľa odvolacieho súdu žalovaný nesprávne predpokladá, že na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie sa mali skúmať podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tomto prípade pohľadávka vznikla nebankovej spoločnosti - obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorá žalovanému poskytla úver. Tá zanikla s tým, že pohľadávka prešla na Všeobecnú úverovú banku, a.s., ktorá žalobou uplatnila pohľadávku, a v konaní následne postúpila pohľadávku na žalobcu. Nakoľko Všeobecná úverová banka, a.s. nedisponovala „bankovou“ pohľadávkou, nemožno na otázku platnosti postúpenia takejto pohľadávky vzťahovať § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách možno aplikovať len na pohľadávku, ktorá vznikne banke, resp. pobočke zahraničnej banke (a contrario nie nebankovej spoločnosti).

27. Preto súd prvej inštancie správne čiastočne žalobe žalobcu vyhovel. To je dôvodom na potvrdenie napadnutého rozsudku vo výroku I. a závislého výroku III. o trovách konania (§ 387 ods. 1 CSP).

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).